

HOVORY S BOHEM:

S TEBOU LÁSKO KVETE LÁSKA KOLEM NÁS

JANA KYSLÍKOVÁ

2003

7.kapitola

Budeme se věnovat konkrétnímu tématu: Změna společenského zřízení, sjednocení národů, ras, náboženských organizací.

To je téma na desítky knih a ne na několik stránek !

Máš pravdu, ale v této knize budeme každé téma jenom stručně a jednoduše definovat, v následujících knihách ho budeme rozebírat podrobněji. Stále se držíme osvědčeného opakování a učení ve spirále.

Začneme u Evropské unie. Česká republika se brzy stane členem EU. Vrátime se tam, kam patříme nejen geografickou polohou, ale i kulturou a způsobem života. Sdružování států přináší zlepšení ve všech oblastech života: volný pohyb zboží a pracovních sil zlepšuje ekonomický růst, dává lidem větší svobodu, umožňuje každému najít nejvhodnější způsob života. Přesto je mnoho lidí, kteří se bojí o ztrátu národní identity, samostatnosti, vlastní prosperity v důsledku větší konkurence atd. Tito lidé si neuvědomují, že v jednotě je síla, že jediným způsobem, jak zabránit soutěžení o zdroje surovin, válkám, je právě sdružování národů do větších a větších celků až nakonec dojde k vytvoření jediného „státu“ na Zemi s celosvětovou vládou. Pak bude zajištěna bezpečnost všech lidí bez rozdílu rasy, národnosti, náboženského přesvědčení apod. Nejde jenom o bezpečnost. I když se nebudou mít nikdy všichni lidé úplně stejně, nebude v rámci jednotného zřízení na Zemi docházet k hladomorům, vykořisťování slabších silnějšími, problémy budou řešeny mírovou cestou. Netvrdím, že bude snadné přesvědčit lidi ve všech světadílech, že jsou si rovni před Bohem, že je všeho dostatek a není třeba o nic bojovat. Umím si představit, s jakou neochotou budou přijímat pravdu o Bohu lidé, vychovávaní v ortodoxních náboženských skupinách. Přesto si myslím, že si většina lidí oddychne a nebude se těmito pozitivním změnám bránit. Neznám mnoho lidí, kteří by si přáli války, chudobu a hlad. Odpradávně se lidé snažili plodit děti, vychovávat je v lásce, naučit je žít v dostatku a štěstí, vytvářet věci, které jim usnadní život. To je evoluce. Naším úkolem je nenarušit tento vývoj náhlou destrukcí, ale pokračovat ve zdokonalování života lidí na této planetě.

Lidé budou určitě rádi, až nebude existovat žádná diskriminace. Na mnoha místech světa je postavení žen na úrovni poddaných a méněcenných bytostí. Nemají volební právo, musí na veřejnosti zahalovat celou postavu včetně obličeje, nemají právo na vzdělání, jsou dokonce mučeny a zabíjeny kvůli nevěře. To vše se navíc děje ve jménu Boha! Ani zvířata se nechovají tak krutě ke svým samicím. Jsou země, kde jsou ženy nuceny vydělávat peníze pro rodinu prostitucí, jinde pracují v nelidských podmínkách za mizivou mzdu. Pro všechny tyto lidi bude doslova zázrak, až se změní jejich způsob života, až pochopí, že Bůh si nepřeje jejich strádání a utrpení.

Mám štěstí, že jsem se narodila v relativně vyspělé zemi, kde i za komunistické vlády měly ženy stejná práva jako muži a nikdo nemusel žít v extrémně těžkých podmínkách. Nechápala jsem, jak je možné, že na světě je tolik hladovějících a nešťastných lidí. Nikdy jsem se s tímto stavem nesmířila, jen jsem donedávna netušila, že jsem schopna to ovlivnit. Mám radost ze spolupráce s tebou na přeměně života lidí na Zemi.

I já mám radost, že tak úzce komunikujeme a vzájemně se obohacujeme při psaní této knihy a šíření našich myšlenek. Zmíním se ještě o rasové nesnášenlivosti. Nejmarkantnější je v USA a Jihoafrické republice, kde jsi mimochodem byla.

Nedávno jsem viděla film o černošské zpěvačce, která i přesto, že byla populární a velmi úspěšná, nesměla se koupat v hotelovém bazénu. Byla natolik sebevědomá a odvážná, že tento zákaz nerespektovala a smočila ve vodě alespoň nohu. Způsobila obrovský rozruch mezi hotelovými hosty a personál musel celý bazén vypustit a desinfikovat. Děj se odehrává v padesátých letech. Dnes je naštěstí situace v USA lepší, i když není ještě ideální. Na obranu bělochů uvedu, že rasismus se projevuje i opačně, do některých černošských restaurací nemají přístup bílí obyvatelé a jsou fyzicky i slovně napadáni. V JAR jsem navštívila Johannesburg. I po pádu apartheidu tam mnoho černochů žije v předměstských koloniích v domcích z vlnitého plechu a různých dřevěných a papírových krabic, bez vody a elektřiny. Na druhé straně jsem viděla luxusní vilové čtvrti, které byly obehnány vysokými zdmi s ostnatým drátem, aby ochránily majetek a obyvatele před zloději, kterých je v této zemi protikladů mnoho. Místní obyvatelé nás varovali i před agresivitou některých zlodějů, kteří i za bílého dne využijí čekání automobilů na křižovatce, přisednou k řidiči se zbraní v ruce a v lepším případě ho vyhodí z auta ven a odjedou. I to je důsledek nespravedlivého přístupu k lidem, mnohaleté výchovy k rasové nesnášenlivosti a nadřazenosti.

S rasismem se setkáváš i v České republice. Jak se díváš na soužití s Romy?

Tuto otázku jsem čekala. O diskriminaci Romů v České republice se píše a mluví nejen v místních, ale i v evropských a amerických médiích. Netvrdím, že na informacích o utlačování tohoto etnika není něco pravdy. Ale podle mých zkušeností, většina takových zpráv je úmyslně zveličena. Už v době vlády komunistů měli Romové u nás vyšší sociální dávky a podporu než bílí obyvatelé. Stát jim trpěl devastování přidělených nových bytů a bez jakékoli sankce jim po „vybydlení“ takového bytu přidělil zdarma nový. Po pádu komunismu se tento nerovný stav změnil, Romové byli a jsou před zákonem rovni ostatním obyvatelům. Neustále si stěžují na rasovou diskriminaci, říkají, že nedostanou práci, kolem jejich obydlí staví město vysokou zeď (případ z Matiční ulice v Ústí nad Labem). Pro jistotu zapomenou uvést, že se jim většinou nechce pracovat a přesto dostávají od státu vysoké sociální příspěvky, které velmi často končí v hospodách proměněné za alkohol. Zeď byla postavena pouze na výše uvedeném místě ne proto, že bílí obyvatelé nesnášejí barevné, ale proto, že Romové v těchto domech žili takovým způsobem života, že neustále rušili své okolí hlukem a smradem z odpadků. Nejsem rasista. Nevadí mi, jakou barvu pleti má člověk. Každého posuzuji pouze podle toho, jak se chová k ostatním. Ani všichni Romové nejsou stejní. Svoboda jednotlivce končí tam, kde začíná svoboda toho druhého. Pokud chce někdo žít hlučným způsobem života, ať se odstěhuje na samotu. Pokud nechce pracovat, ať se spokojí se sociálními dávkami, které rozhodně pokryjí nezbytné potřeby. Nikoho není třeba diskriminovat a utlačovat. Na světě je dost místa pro všechny.

Líbí se mi, jak jsi vyjádřila svůj postoj k rasám. Až se s tímto názorem ztotožní většina lidí, rasismus zmizí jako pára nad hrncem. Jak bys vysvětlila příslušníkům malých národů výhody sjednocení, aby neměli obavu o svůj jazyk, kulturní dědictví a zvyky, specifický způsob života?

Všechno záleží na lidech. Žádná demokratická vláda (o jiné se nebavíme) nezakáže dodržování starých zvyků a obyčejů, používání jazyka, nenařídí likvidaci historických a uměleckých děl, nepřikáže lidem, aby změnili způsob života, který jim vyhovuje. Kdo se bojí o identitu národa, nepochopil, že ji vytvářejí lidé. Strach ze sjednocení vyvolávají pouze ty skupiny lidí, které profitují z oddělenosti, tedy opět jde jen o peníze.

Máš opět pravdu. Evropská unie je první krok ke sjednocení národů a ras. Vzniká na území, kde žijí technicky vyspělé národy. Jednání státníků o vstupu jednotlivých zemí neprobíhají vždy hladce, ale nakonec se vždy dohodnou kompromisní řešení. Umíš si představit sjednocovací proces na Blízkém východě?

Vzhledem k napjaté situaci v této oblasti to nebude úplně jednoduché. Nesnášenlivost Židů a Palestinců, živená náboženskými i politickými vůdci, bude zpočátku překážkou snah o sjednocení. Je třeba začít u inteligence a pokrokových lidí, vysvětlit jim naše myšlenky a udělat z nich další mistry, kteří budou vyhledávat další žáky, zkrátka budou šířit lásku prostřednictvím našeho MLML. Víím, že to působí jako zlehčování, ale když to neuděláme, nepoznáme výsledek našeho snažení a nikdy nedojdeme k cíli.

Mám pro tebe dobrou zprávu. I v této oblasti žijí a šíří naše myšlenky vyvolení lidé. Nenechal jsem nic náhody, protože náhody neexistují. Až vyjde naše kniha, dozví se to najednou všichni naši spolupracovníci ve všech částech světa. Postupně se s nimi setkáš. Někteří přijedou za tebou do České republiky, jiné navštívíš v jejich zemi, abys poznala co nejvíce různých kultur, přírodních krás a rozmanitost této nádherné planety. Pak teprve začne naplno tvoje práce mesiášsky. Nebudou to hodiny strávené u počítače nebo schůzky s několika lidmi, kteří ti uvěřili i bez přímých důkazů. Kniha osloví miliony lidí najednou během krátké doby, bude podpořena mediální kampaní, semináři a besedami. Už nebudeš mít pocit, že je vás málo, že většina lidí pochybuje o výsledku tvého konání.

I ten malý počet našich příznivců a kolegů stačí na to, abych věděla, že naše práce má smysl. Jsem trpělivá, naučila jsme se této vlastnosti během posledních deseti let díky podnikání a komunikaci s lidmi. Navíc jsi mě přesvědčil ty svou přítomností, neustálou komunikací, podporou, láskou. Nikdy nejsem sama, ani když sedím u počítače a v bytě není jiný člověk. Stále tě vnímám, poznám, když mi dodáváš energii, abych byla schopna pokračovat v psaní naší knihy, která je dokončena v rekordně krátkém čase – tři měsíce od prvního slova, první stránky.

Ano, ještě nikdo se mnou nenapsal tak rychle knihu. Dokonce na rozdíl od jiných se na tvorbě naší knihy podílíš rovným dílem, jsi opravdu spoluautorkou a ne jen písařem. Telepatická komunikace při psaní i mimo psaní tě velmi vyčerpává, protože jsi omezena hmotným tělem, které není zvyklé na tak intenzivní spolupráci s Bohem a brzy se unaví. energii ti dodávám vždy, když ji potřebuješ. Pokud cítíš větší únavu, je to signál, že máš skončit a věnovat se odpočinku v jakékoli podobě. Stačí procházka lesem, spánek, cvičení tibetánů, občas i sledování televizních pořadů o přírodě, romantických filmů bez násilí, zkrátka příjemná činnost.

Příjemnou činností je i setkání se spřízněnými dušemi – lidmi, kteří vnímají svět a život stejně nebo podobně jako já. Každá beseda o Hovorech s Bohem mě obohacuje o nové zážitky, utvrzuje mě v přesvědčení, že nejsme sami, kdo chce změnit svět. Moje srdce je naplněno štěstím, když poslouchám lidi, kteří díky našim rozhovorům a četbě knih zlepšili svůj život, odbourávají strach ze smrti, nepociťují tak bolestivě odchod svých blízkých, dokážou s láskou vracet do života své děti závislé na drogách.

Také mě zaujalo vyprávění Jany Gálové o synovi, který již mnoho let bere drogy a ničí si tak své zdraví a hlavně rozum. Donedávna ho rodina odsuzovala, slyšel neustále výčitky, cítil nedůvěru. V posledních týdnech se změnil přístup matky k synovi. Mluví s ním klidně, s láskou, nezvyšuje hlas, nepoužívá příkazy a zákazy, zkrátka našla k svému synovi cestu. Dobrovolně se rozhodl, že nebude pokračovat ve způsobu života, který ho ničí a přihlásil se na detoxikaci do léčebny pro drogově závislé. Je to důkaz, že laskavým přístupem dokážeme více než arogancí a neústupností.

V knize Přijímání Boha, která navazuje na Přátelství s Bohem, se zmiňuješ o falešných představách lidí o potřebách, neúspěchu, nejednotnosti, nedostatku, požadavcích, soudu, odsouzení, podmíněnosti, nadřazenosti a nevědomosti. Jestli jsem to dobře pochopila, představy jsou užitečné, pokud si uvědomujeme, že jde pouze o představy. Není tedy nic „špatného“ na tom, že nějaké představy máme? Kdybychom žádné neměli, nemohli bychom se uvědomit dokonalost svého bytí, tedy života.

To je ta nejstručnější a nejpřesnější definice existence člověka. Jsem opravdu velmi rád, že jsi mě tak dobře pochopila. Uvedu ještě jeden příklad: máš pocit, že nemáš dost peněz na jídlo, ošacení, základní potřeby. Myslíš si, že třeba něco udělat, abys peníze získala. Nemusí to být zrovna práce, ale třeba sehnat peníze od jiných, půjčit si je. Netvrdím, že máš sedět doma a čekat, až se samo něco stane. Máš jen v mysli odbourat strach z nedostatku, máš si neustále připomínat, že žádný nedostatek neexistuje. Dokonce i v situaci, kdy ti chybí peníze dej někomu ještě chudšímu něco, co máš a on to nemá. Vzpomeň si, už jsi to udělala, když jsi darovala Hynkovi biolampu. Nikdy ve svém dosavadním životě jsi neměla nedostatek. Pokaždé, když už sis myslela, že nemáš nic, našla jsi způsob, jak situaci vyřešit.

Máš pravdu. Ale jak mi vysvětlíš, že mnoho lidí umře hlady a nenajde způsob, jak tomu zabránit?

Zabije je jejich vlastní strach. Přestanou si věřit, nechají se ovlivnit jinými, vzdají život. Nakonec stejně zjistí, že nezemřeli, jen změnili formu a jejich duše je obohacena o nový zážitek. Kdyby se tito lidé, například věčně hladovějící Somálci, domluvili, pochopili by podstatu života, našli by jistě způsob, jak si opatřit potravu. Možná by se přestěhovali do úrodnějších částí kontinentu, nebo by zúrodnili poušť. Všechno je možné, když si vytvoří představu ve své mysli. Už jsme mnohokrát opakovali, že utkvělé myšlenky se zhmotňují.

Jednodušší a rychlejší cesta záchrany hladovějících je, změnit myšlení lidí ve vyspělejších a bohatších státech světa a nejdříve zajistit pomoc ve formě přísunu potravin a léků, což se občas děje, a vytvářet podmínky pro místní obyvatele, aby změnili charakter svého bytí, aby mohli vytvářet hodnoty a tím i prostředky pro sebe a své rodiny. Možná to zní jako utopie, ale všude na světě se dají vytvořit podmínky pro život lidí. Příkladem jsou věčně zamrzlé oblasti blízko obou pólů, nejvyšší pohoří světa Himaláje, centrální část pouště Sahara, vyschlé a nehostinné oblasti v Afghánistánu, Iráku.....

Ano, to je ten nejjednodušší způsob záchrany lidstva. Je pravda, že bohaté státy světa občas posílají humanitární pomoc hladovějícím, ale tato pomoc velmi často končí v rukou překupníků a zlodějů, a i to málo, které dostanou potřební, neřeší otázku jejich přežití. Nestací je pouze nakrmit, ale je třeba je učit „chytat ryby“. Především změnit jejich myšlení.

Mám zkušenost, že je jednodušší měnit myšlení vzdělaných a inteligentních lidí, nejlépe samostatně výdělečně činných, než lidí zvyklých na podřízenost, bez vlastních názorů a sebevědomí, starajících se pouze o uspokojení svých základních potřeb. Nechci se nikoho dotknout, protože všechny lidi miluji bez rozdílu, jen hledám tu nejschůdnější cestu k cíli. Vím,

že všichni lidé touží po životě v Ráji. Dříve nebo později pochopí každý, že tento Ráj vytváříme tady na Zemi a nečekáme, až ho za nás vybuduje někdo jiný, nebo ho dokonce zažijeme až „po smrti“.

To, co říkáš, je v souladu s principem MLML. Proč něco dělat jednoduše, když to jde složitě? Podle této zásady se lidstvo chová už tisíce let, je načase to otočit. Život je krásně jednoduchý, plný lásky, dostatku, úspěchu. Každý člověk ho může prožívat podle svých představ, stačí jen málo - rozpomenout si. Proto jsem napsal knihy HSB I. – III., PSB, Přijímání Boha s Nealem a „HSB: S tebou láska kvete láska kolem nás“ s tebou. Píšeme je v době, kdy už mnoho lidí přemýšlí o změnách v životě, uvědomuje si neudržitelnost stávajících pravidel a zvyklostí. Důkazem je i počet prodaných výtisků těchto knih na celém světě, vznikající skupiny příznivců nového myšlení, které se zapojují jako první linie do našeho MLML. Jsem opravdu rád, že jste mými nejlepšími přáteli, spolupracovníky a láskami. Dám vám veškeré informace potřebné k šíření poslání, máte moji ochranu.

Znovu se mě lidé ptají, proč naše kniha vyjde v Indii brzy po vydání v České republice? Vysvětlila jsem důvody, které tě vedou k tomuto rozhodnutí (už jsme o nich mluvili). Pochopili je, ale nevěří tomu, že možné vydat tuto knihu v tak krátkém termínu v cizím jazyce.

Se mnou je možné úplně všechno. Jsem přeci všemohoucí Bůh a nic pro mne není překážkou. V Indii čeká jeden z našich lidí na tvůj e-mail se zprávou o dokončení rukopisu a vydání knihy v češtině. Ví, že to bude kolem 18. 8. 2003. Už připravil podmínky pro vydání knihy v anglickém jazyce, kterému rozumí většina Indů díky bývalé koloniální nadvládě Velké Británie. Později bude kniha přeložena do dalších jazyků, které se v této zemi plně protikladů používají.

Přiznám se, že i pro mě bude tato skutečnost jistým zadostiučiněním a posílí moji víru v tvoji pomoc.

Já vám můžu pomáhat jenom prostřednictvím vás lidí. Kdyby si v Indii nevzpomněl tento úžasný člověk na svůj úkol, nemohl bych s ním domluvit vydání knihy v tak krátkém termínu. Kdyby sis nevzpomněla ty, nepsali bychom tuto knihu. Všechno je vaše zásluha. Už několik tisíc let jsem se snažil s lidmi spolupracovat a usnadňovat jim život, donedávna marně. S vámi jsem konečně mohl začít uskutečňovat přeměny, které posunou lidstvo na úroveň vyspělých společností. Bude to sice trvat desítky let, ale co je to proti tisícům, které jste promarnili životem ve falešných iluzích.

Je úžasné být právě teď na této planetě. Vždy mě bavilo být někým užitečným, pomáhat lidem a zvířatům, komunikovat, cestovat, poznávat. Teď se mi moje přání a představy plní. Jsem opravdu šťastná a budu ještě spokojenější, až se k nám připojí další tisíce a miliony lidí na světě. Když jsem v takovém příjemném rozpoložení, ráda bych slyšela zase nějaký tvůj vtíp.

Rád tě rozesměju. Setkají se dva důchodci na lavičce v parku. Jeden se ptá druhého: Kolik let bys chtěl ještě žít? Nevím. Až mě přestane bavit sex, raději umřu. Ty jsi ještě potentní? Ne, ale dívám se každý večer dalekohledem do oken protějšního domu na šťastlivce, kteří ještě můžou.

Připomněl jsi mi dotaz našeho kolegy týkající se sexu. Jak se Bože díváš na homosexuály?

Jako na všechny ostatní lidi. Nejsou méněcenní jenom proto, že se fyzicky milují s osobami stejného pohlaví. Nedělají nic, co by omezovalo svobodu jiných lidí. Měli by mít stejná práva jako heterosexuálové, tedy i možnost uzavírat sňatky, vlastnit společně majetek a vychovávat děti.

Můj bratr je homosexuál a nikdy mě nepadlo dívat se na něj jinýma očima než na druhého bratra, který je podle většiny lidí „normální“. Naštěstí on sám se za svou orientaci nestydí a žije spokojeným životem ve společné domácnosti s dlouholetým přítelem a jeho maminkou. I naši rodiče jsou velmi tolerantní a mají svého syna stejně rádi jako ostatní děti. Právě díky toleranci rodičů, kteří mě důvěřovali natolik, že mi nikdy nepřikazovali, co smím a co nesmím dělat, s kým můžu a s kým nemůžu kamarádit, v kolik hodin se mám vrátit domů, jsem se chovala tak, abych je neklamala. I své děti tak vychovávám. Dávám jim maximální svobodu a důvěřuji jim, že neudělají nic, čím by sobě nebo jiným ublížili. Je to nejlepší způsob přípravy mladého člověka na samostatný život. Možná se mnou nebudou někteří lidé souhlasit. Řeknou, že je škoda každé facky, která padne vedle. Můžou i kritizovat nevhodné výrazy a „drzé“ odpovědi mého dospívajícího syna, ale já jsem přesvědčena, že násilím nic nez můžu, zato laskavým slovem a zájmem o jeho radosti i starosti z něj vychovám vyrovnaného a spokojeného člověka. Čas mi dá za pravdu.

Mnoho rodičů vychovává ze svých dětí neurotiky. Už od útlého věku jim zakazují a vyhrožují, vyvolávají v nich strach, dokonce používají tělesné tresty, aby dosáhli svého a udrželi si autoritu. Pak se diví, když jejich dospívající potomek jejich autoritu neuznává, neposlouchá dobře míněné rady a dělá přesně opak toho, co se od něj očekává a vyžaduje. Končí to často útekem z domova, užíváním drog, trestnou činností. Tento problém vyřeší nejen změna myšlení rodičů, jejich láskyplné chování, ale i větší zapojení starší generace do výchovy dětí. Moudrost a zkušenosti starších lidí pomůžou při utváření charakteru dětí více než různé instituce. Proto i vy budete při budování Ráje u Prahy na soužití všech generací pamatovat. Postavíte toto moderní sídliště tak, aby si navzájem nepřekáželi staří s mladými a přitom si vzájemně pomáhali při výchově dětí. Seniori se nebudou cítit ostrčením a nepotřební, budou mít ale své soukromí a klid, uspokojí i své zájmy a koníčky. Mladší lidé budou mít dost možností zábavy a vyžití, aby se nemuseli denně dívat na televizi, která z nich dělá pasivní konzumenty bez vlastní vůle. Jsou rodiny, kde běží „bedna“ od rána do noci, členové rodiny spolu téměř nekomunikují a děti mají omezenou slovní zásobu. Paradoxem je, že pořady o sexu a nahých lidských tělech jsou dětem zakazovány a válečné či akční filmy plné násilí, krve a mrtvol jsou jim přístupné.

Všechno je tu postaveno na hlavu. Připomíná mi to pohádku o Kocourkově. V této vesnici dělali její obyvatelé všechno obráceně. Když stavěli školu, začali nejdříve střechou, pak postavili zdi a divili se, proč je uvnitř tma. Jeden chytrák vymyslel, že budou chytat denní světlo do pytlů a nosit je dovnitř. Když se ani po dlouhé době nic nedělo, vysekali otvory ve zdi. Zní to absurdně, ale copak se lidé nechovají absurdně k sobě a svému okolí?

Vaším úkolem je naučit všechny „Kocourkovské“, aby se spojili se svou duší a začali se nejdříve milovat. Když každý začne u sebe, bude pečovat o své tělo tím, že ho přestane krmit škodlivými potravinami, upraví si pitný režim, bude cvičit, odpočívat, nebude si připouštět žádné starosti, strach nahradí láskou, změní se život celé společnosti. Individuální vědomí se spojí v kolektivní vědomí a to má moc změnit cokoli na světě.